

16. ledna 1969 na Václavském náměstí vzplanul student Jan...

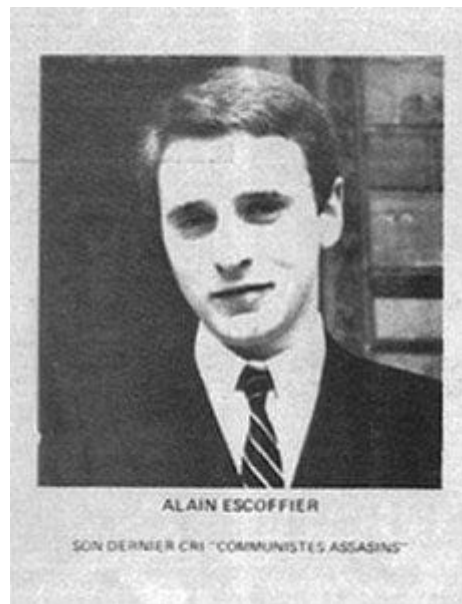
Praha Jana Palacha

Miroslav Holub

A tady dusají Picassovi býci.
A tady pochodují Dalího sloni
na pavoučích nohách.
A tady bijí Schoenbergovy bubny.
A tady jede pán de la Mancha.
A tady Karamazovi nesou Hamleta.
A tady je jádro atomu.
A tady je kosmodrom Luny.
A tady stojí socha bez pochodně.
A tady běží pochodeň bez sochy.
A je to prosté. Kde končí
Člověk, začíná plamen.
A pak v tichu slyšet drmolení
Červů popela. Neboť
Ty miliardy lidí v podstatě
Drží hubu.

(Časopis *Listy* 23. ledna 1969)

Autor: Tomáš Krajňák

Před nedávnem tomu bylo již čtyřicet let, co se na protest proti sovětské okupaci Československa a z ní rezultující duchovní porobě národa upálil Jan Palach, zhruba o měsíc později ho pak následoval i mladý vítkovský rodák Jan Zajíc. Jejich příběh je, troufám si tvrdit, Čechům dobře známý, méně lidí však tuší, že Palachem bylo inspirováno mnohem více

mučedníků, a to dokonce i na druhé straně železné opony.

Ode dneška přesně před dvaatřiceti lety, 10. února 1977, se před budovou sovětské letecké společnosti Aeroflot na pařížském náměstí Champs-Élysées upálil francouzský patriot **Alain Escoffier** (podrobnější informace ve francouzštině jsou na webu **VOXNR** – *původní odkaz z No-media.info upraven redakcí DP*). Tento mladý bankovní úředník měl za manželku emigrantku z východního Německa a aktivně se angažoval v boji proti bolševismu v Evropě. Jeho poslední slova vykřiknutá v záchvěvu smrtelné křeče byla „Communistes assassins!“ (Komunističtí vrahové!). Alain Escoffier byl členem nacionalistické organizace **Parti des forces nouvelles**, jež byla založena v listopadu 1974, mezi její čelní představitele patřili Alain Robert, Pascal Gauchon, Francois Brigneau, Roland Gaucher a Jack Marchal, její mládež pak nesla název Front de la jeunesse.

Organizace přijala do svých řad i některé bývalé členy Organizace tajné armády (OAS), na domácí scéně vystupovala proti bývalému premiérovi a budoucímu eurokratovi Valéry Giscard d'Estaigovi, a zejména pak proti francouzské komunistické straně. Právě v roce Escoffierovy smrti organizovala protesty proti návštěvě Paříže sovětským prvním tajemníkem a hlavou impéria Leonidem Brežněvem. V osmdesátých letech pak začal vliv strany upadat, což vedlo k jejímu konečnému rozpadu v roce 1986, kdy se z ní vydělily skupiny s názvem Parti des forces nationalistes a Natrope (Nationalistes européens), jež měla svým ideovým směřováním blízko k novopravicovým idejím Alaina de Benoista a GRECE. Předchůdcem Parti des forces nouvelles pak bylo hnutí **Ordre Nouveau**, jež se v roce 1973 na mítinku proti neřízené imigraci ostře utkalo s komunistickou bojůvkou Ligue communiste, což vedlo k následnému zákazu obou znesvářených spolků.

Za připomenutí rozhodně stojí i další lidské pochodně, jež se svými činy snažily vyburcovat konformní společnost k převratným aktivitám. V Československu to kromě Palacha a Zajíce byli i Evžen Plocek, Josef Hlavatý, Miroslav Malinka, Blanka Nacházellová a Michal Lefčík, o motivech jejich činů se však dochovaly jen kusé či žádné informace. Již před Janem Palachem se ovšem 12. září 1968 na varšavském sportovním Stadiónu desetiletí upálil před zraky ostatních diváků polský účetní **Ryszard Siwiec**, čímž demonstroval svůj nesouhlas se srpnovou okupací Československa. Na Palacha pak navázal i maďarský student **Szandor Bauer** upálivší se v centru Budapešti.

I sedmdesátá léta mají své oběti: kromě Alaina Escoffiera svůj život dobrovolně ukončil litevský mladík Romas Kalanta, který svým činem chtěl upozornit na útlak centrální sovětské moci vůči litevské kultuře, v roce 1978 ho následoval i ukrajinský inženýr Oleksa Hirnik. Ve výčtu obětí nelze zapomenout ani na evangelického kněze Oskara Bruševice, jenž se v roce 1976 upálil nedaleko východoněmeckého Magdeburku, výčet dochovaných živých pochodní uzavírá Valenty Badilak, polský pekař v penzi, který svým činem chtěl vyjádřit nesouhlas s propagandistickými lžemi ohledně válečného masakru polských důstojníků v Katyňském lese.

Všem těmto obětem je vlastní neuvěřitelná míra osobní odvahy a sebeobětování, jimiž se vzepřeli i pudu sebezáchovy, ideály o svobodě svého národa, jeho kultury a celé Evropy pro

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

ně znamenaly více než vlastní život. V době, kdy opět okolo nás kráčí přízrak morálního rozkladu, mediální manipulace a snaha rozvrátit přirozená kulturní a etnická pouta, nám budiž jejich čin mementem.

Čest jejich památce.

Článek byl převzat ze stránek **Altermedia ČR**.

Poznámka DP:

Reinhold Elstner se upálil 25. 4. 1995 před mnichovskou Feldherrnhalle na protest proti 50. výročí oslav „osvobození“ – tj. porážky Německa ve II. světové válce. V jeho dopise na rozloučenou mj. stojí: „Ve svých pětasedmdesáti letech už moc nezmůžu, ale přece aspoň tolik, že jako viditelným signálem majáku hodlám svou smrtí v plamenech přivést k rozumu. A když i jen jediný Němec najde cestu k pravdě, pak nebude má oběť marná.“